

sygn. akt I C 194/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 sierpnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: staż. A. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2023 r. w Ł.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) / (...) /

przeciwko E. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.240 zł (dziesięć tysięcy dwieście czterdzieści złotych zero groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 8.000 zł (ośmiu tysięcy złotych zero groszy) od dnia 2 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 6.767 zł (sześć tysięcy siedemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Wojciech Wysoczyński

UZASADNIENIE

W dniu 18 stycznia 2023 r. powód (...) z siedzibą w (...) ((...)) wytoczył przeciwko pozwanej E. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 10.240 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 8.000 zł od dnia 2.08.2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu / pozew w EPU k. 23-25/.

W dniu 16 lutego 2023 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości, na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując roszczenie co do zasady i wysokości.

Postanowienie o umorzeniu postępowania zostało wydane w dniu 17 marca 2023 roku /nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sprzeciw, postanowienie k.25-30/.

Pozwem z dnia 29 maja 2022 r. powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 10.240 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 8.000 zł od dnia 2.08.2022 roku do dnia zapłaty; ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym / pozew k. 3-4/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 czerwca 2023 r. uwzględniono roszczenia pozwu / nakaz zapłaty k. 32 /.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 23 czerwca 2023 r. pozwana, wniosła o oddalenie powództwa kwestionując roszczenie co do zasady i wysokości. W treści sprzeciwu pozwana nie wskazała konkretnych zarzutów przeciwko żądaniom pozwu /sprzeciw k. 37 /.

Sąd Rejonowy ustalił:

Pozwana E. P. zawarła w dniu 31 maja 2022 z poprzednikiem prawnym powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki nr. (...). Warunkiem zawarcia umowy pożyczki było utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta. Profil klienta zakładany jest jednorazowo na stornie internetowej podczas wnioskowania o pierwszą pożyczkę. Pożyczkobiorca składał wniosek o zawarcie umowy pożyczki za pośrednictwem profilu wskazując oczekiwaną kwotę pożyczki oraz okres pożyczki.

Pozwana, uprzednio dokonała jednorazowego przelewu tytułem opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 złotych na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela / potwierdzenie wpłaty k. 10v/.

W wyniku zawarcia umowy pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty w terminie spłaty pożyczki kwoty pożyczki, odsetek kapitałowych oraz prowizji. Odsetki kapitałowe za okres pożyczki naliczane były w wysokości maksymalnych odsetek kapitałowych. Wysokość odsetek została wskazana w załączniku do umowy. Pożyczkodawca miał prawo naliczać odsetki kapitałowe od kwoty pożyczki od dnia zawarcia przez strony umowy, do dnia poprzedzającego dzień w którym zgodnie z umową przypada termin spłaty pożyczki.

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczenia odsetek za czas opóźnienia w wysokości odsetek maksymalnych.

Wysokość kwoty pożyczki strony ustaliły na kwotę 8.000 złotych. Termin spłaty pożyczki przypadł na dzień 30 czerwca 2022 roku. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 10.240 złotych.

Na mocy zawartej umowy pożyczki poprzednik prawny powoda udzielił pozwanej pożyczki pieniężnej w wysokości 8.000 zł poprzez przekazanie ww. kwoty na wskazany przez pozwaną rachunek bankowy, co nastąpiło w dniu zawarcia umowy tj. w dniu 31 maja 2022 roku /potwierdzenie transakcji k. 10/.

W dniu 22 grudnia 2021 roku, powód zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ramową umowę przelewu wierzytelności. Jak wynika z aktem cesji nr. (...) z dnia 22.12.2022 roku, przedmiotem cesji była między innymi wierzytelność przysługująca wobec E. P., a wynikająca z umowy pożyczki z dnia 31 maja 2022 roku nr. (...) na kwotę 8.000 złotych. Umowa i aneks zostały podpisane przez osoby uprawnione do reprezentowania obu Spółek, a podpisy pod przedmiotową umową zostały poświadczony notarialnie / umowa wraz z załącznikami k. 12-20/.

Poprzednik prawny powoda w dniu 6 października 2022 roku oświadczył, że powód dokonał zapłaty ceny zakupu wierzytelności co skutkowało przejściem na nabywcę praw do wierzytelności będących przedmiotem cesji / oświadczenie k.14/.

Pozwana została zawiadomiona o cesji wierzytelności przez nabywcę pismem z dnia 19 września 2022 roku. Jednocześnie nabywca wierzytelności - powód wezwał pozwaną do uregulowania zobowiązań wynikających z umowy pożyczki / pismo k.11/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zawarta przez pozwaną oraz pierwotnego wierzyciela – (...) sp. z o.o. umowa była umową pożyczki (regulowaną w tytule XIX księgi trzeciej kc), którą zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) uważa się za umowę o kredyt konsumencki. Była to ponadto umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość w rozumieniu art. 5 pkt. 13 wskazanej ustawy. Zgodnie ze wskazanym przepisem umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225). Pozwanej bez wątpienia przysługiwał status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ kc. Była bowiem osobą fizyczną, a dokonana czynność prawna niezwiązana bezpośrednio z jego działalnością gospodarczą lub zawodową została dokonana z przedsiębiorcą.

Umowa została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Taka forma zawarcia umowy była zgodna z art. 2 ust. 4 Ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 344) stanowiącym, iż świadczenie usługi drogą elektroniczną to wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne. Pozaodsetkowe koszty kredytu nie przekroczyły kwoty wyliczonej według art. 36a ust 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

W zawartej umowie pożyczki pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 10.240 zł do dnia 30 czerwca 2022 r. Zgodnie z umową pozwana zobowiązała się do zapłaty w terminie spłaty pożyczki kwoty pożyczki, odsetek kapitałowych oraz prowizji. Odsetki kapitałowe za okres pożyczki naliczane były w wysokości maksymalnych odsetek kapitałowych. Pożyczkodawca miał prawo naliczać odsetki kapitałowe od kwoty pożyczki od dnia zawarcia przez strony umowy, do dnia poprzedzającego dzień w którym zgodnie z umową przypada termin spłaty pożyczki. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczenia odsetek za czas opóźnienia w wysokości odsetek maksymalnych.

Zgodnie z art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Ponadto zgodnie z art. 354 § 1 kc dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Pozwana ciężącego na niej obowiązku nie spełniła, a w związku z czym powództwo było zasadne.

Na zasądzoną sumę złożyły się: kwota 8.000 zł tytułem zwrotu udzielonej pożyczki, 2.124,93 zł. prowizji za udzielenie pożyczki oraz 115,07 kwotę odsetek umownych – łącznie 10.240 zł.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, podniosła, że kwestionuje powództwo co do zasady i wysokości. Nie wskazała jednak konkretnych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu.

Podnieść także trzeba, że zgodnie z ugruntowanym już w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, zawartym m.in. w wyroku z dnia 20 listopada 2014 r., VCSK 78/14 (niepubl.) pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyzna. Podobnie w wyroku z dnia 9 lipca 2009 r., III CSK 341/08 (niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, iż nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozwem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej. Zwrócić także uwagę należy na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 304/12 (niepubl.), z którego wynika, iż rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) oraz relewantny art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa

na powódzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa.

Powód złożył do akt potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej. Złożył także dokument umowy zawartej na odległość, na którym widnieją szczegółowe dane osobowe pozwanej, w tym numer PESEL oraz numer dowodu osobistego. Ponadto pozwana zweryfikowała swoją tożsamość uprzednio dokonując przelewu bankowego ze swojego rachunku na rachunek pożyczkodawcy. W tytule przelewu wskazała, że akceptuje warunki umowy. Na ten sam numer rachunku bankowego przekazana została kwota pożyczki.

Wymaga w tym miejscu zaznaczenia, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wymagania uprawdopodobnienia zawarcia i dokonania czynności prawnej pożyczki spełnia np. dowód wpłaty, potwierdzający dokonanie przesunięcia majątkowego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03, LEX nr 174143), czy też wprost dowód przelewu na konto (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. I CSK 182/178240).

Umowa zawarta przez pozwaną została zawarta na odległość, w formie dokumentowej. Wykorzystanie takiej formy tłumaczy brak podpisów stron pod zawartą umową. W umowie wskazano natomiast szczegółowo dane osobowe stron, w tym adres, nr PESEL oraz nr dowodu osobistego pozwanej. Spełnione zostały więc warunki z art. 77² kc, który reguluje zawarcie czynności prawnej w formie dokumentowej. Jak wskazuje się w literaturze: „przesłanka identyfikacji osoby składającej oświadczenie w formie dokumentowej jest spełniona wówczas, gdy treść dokumentu lub okoliczności związane z jego wystawieniem wskazują na osobę jego wystawcy. Chodzi tu o potencjalną możliwość identyfikacji, możliwość przypisania złożonego oświadczenia woli do danej osoby, a nie taki stopień pewności ustaleń, jaki wynika ze złożenia własnoręcznego podpisu na dokumencie pisemnym, czy kwalifikowanego podpisu elektronicznego oświadczenia woli złożonego w formie elektronicznej” (J. Sadowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2 (art. 56–125), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 77(2)).

W toku procesu pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu przeciwnego, który pozwoliłby na podważenie mocy dowodowej wskazanych dowodów. Jakkolwiek pozwanego nie obciąża ciężar wykazania niezasadności roszczenia, to może on za pomocą tzw. dowodu przeciwnego negować dowody główne wysuwane przez powoda, a tym samym negować wynikające z nich fakty. W ten sposób strona pozwana może doprowadzić „do takiego stanu niepewności, określanego mianem non liquet (niejasne), sąd będzie musiał uznać, że dany fakt nie został przez jej przeciwnika udowodniony. A ponieważ skutki prawne mogą być wywodzone tylko z faktów wykazanych, opisany stan spowoduje przegranie sprawy przez podmiot obciążony ciężarem dowodu” (B. Janiszewska [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 1 (art. 1–55(4)), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 6). Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego: „jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (Wyrok SN z 20.04.1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416, zob. też Wyrok SN z 20.12.2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051).

W przedmiotowej sprawie pozwana nie zrealizowała wskazanego ciężaru procesowego. Pozwana nie wskazała chociażby skąd na umowie pożyczki znalazły się jego szczegółowe dane osobowe (wystarczające do przyjęcia, że umowę zawarto w formie dokumentowej). Sama negacja faktów, wykazanych w sposób niebudzący wątpliwości przez powoda za pomocą dowodów wymienionych powyżej w uzasadnieniu, nie może zostać wobec tego uznana za skuteczną obronę.

Mimo wezwania na termin rozprawy celem przesłuchania pozwana nie stawiła się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Sama negacja faktów, wykazanych przez powoda za pomocą dowodów wymienionych powyżej w uzasadnieniu, nie może zostać uznana za skuteczną obronę.

Stosowany przez wierzyciela pierwotnego wzorzec umowy nie zawierał zdaniem Sądu klauzul abuzywnych, a wysokość prowizji i odsetek (wszystkich kosztów) nie przekracza granic określonych w ustawie o kredycie konsumenckim.

Pozaadsetkowe koszty kredytu nie przekroczyły zatem kwoty wyliczonej według art. 36a ust 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w brzmieniu ustawy z daty jej zawarcia.

Mając na uwadze powyższe, powództwo należało uwzględnić.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.. Na wskazane koszty złożyły się: opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego powoda.

Mając na uwadze treść art. 505³⁷ § 2 k.p.c. oraz fakt, że powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd uwzględnił koszty poniesione przez powoda w niniejszej sprawie oraz w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sędzia W. W.